

INTERVIEW NA JAREN TWIJFELEN DURFT HIEKE HAAR BAAN OP TE

ZEGGEN EN START ZE EEN OPLEIDING

‘Het voelt alsof je helemaal opnieuw begint’

Dat Hieke van der Voort ooit juf wilde worden, wist ze al heel lang. Maar de angst voor het onbekende plus de financiële gevolgen hielden haar tegen. Totdat ze niet goed in haar vel zat en besloot haar droom te volgen.

Tian van der Snee
Westervoort

“Ik heb een paar keer op het punt gestaan om mij om te scholen, maar telkens durfde ik niet”, vertelt de inwonster van Westervoort.

Als beleidsadviseur bij het ministerie van Onderwijs kwam ze regelmatig op scholen voor werkbezoeken. „Ik vond het zo gaaf om te zien hoe juffen en meesters kinderen onderwijzen. Ze leren hen niet alleen te rekenen en spellen, maar ook hoe ze zich in de klas moeten gedragen.”

Toen ze later van baan wisselde, begon het gevoel om juf te worden steeds meer aan haar te knagen. „Wat ben ik nu aan het doen, ging er door mijn hoofd tijdens mijn laatste baan als projectlei-

der”, vertelt ze. Ze was niet meer gelukkig en besloot haar hart te volgen.

Financiële gevolgen

Maar weer naar school gaan zou financiële gevolgen hebben. „Je gaat altijd terug in salaris en arbeidsvoorwaarden”, weet Van der Voort. „Maar omdat mijn man ook zag dat ik niet op mijn plek zat, zijn we toch gewoon gaan kijken of het zou kunnen.”

Ik vond het zo gaaf om te zien hoe juffen en meesters onderwijzen

– Hieke van der Voort

Als zij en haar man minder op vakantie zouden gaan en minder vaak uit eten, zouden ze best een tijdje op één salaris kunnen leven, blijkt uit hun berekening. „Eigenlijk is het nooit de goede tijd om zoiets te doen, dus waarom niet nu?”

Ineens student

Na de zomer was het zover: Van der Voort begint als deeltijdstudent aan de pabo aan Iselinge in Doetinchem. Om na tien jaar weer student te zijn, is best even wennen. „Het voelt alsof je weer helemaal opnieuw begint”, legt ze uit. „Je bent gewend om te werken en nu zit je ineens weer als student in de klas.”

Een paar weken later staat ze voor het eerst zelf voor de klas in Angerlo. Ook dat was wennen. „Ik kreeg er best een onzeker ge-

voel van. Kan ik dit wel? Zitten de kinderen wel op mij te wachten?”

Lesgeven blijft een uitdaging. „Alle ogen zijn op jou gericht en ze verwachten dat jij de antwoorden hebt. Dat is behoorlijk stressvol.” Hoewel haar eerste les misschien niet perfect verliep, haalt ze er veel plezier uit om juf te zijn. „Na een stagedag kom ik elke keer blij thuis”, zegt ze.

Onbetaalbaar

„De glimlach van een kind wanneer het iets begrijpt, wat eerst lastig was, daar doe je het voor. Dat is echt onbetaalbaar.” Ze denkt terug aan haar eerste weken dat ze als stagiair voor de klas stond. „Kinderen hebben zoveel energie en zijn zo spontaan, dat spreekt me ontzettend aan. Geen dag is hetzelfde en dat maakt het werk juist zo leuk.”

▲ **Juf Hieke van der Voort in het klaslokaal.** FOTO JAN VAN DEN BRINK

Zodra Van der Voort is afgestudeerd, wil ze meer dan alleen lesgeven. „Ik wil een veilige plek voor kinderen creëren”, zegt ze vastberaden. „Ik wil dat ze zich veilig en gezien voelen in de klas. Dat ze fouten durven maken en daar juist van leren. Als juf ben je

De glimlach van een kind wanneer het iets begrijpt, daar doe je het voor

– Hieke van der Voort

niet alleen iemand die lesgeeft, maar ook een soort vertrouwenspersoon.”

Bevoorrecht

In Nederland bestaat er een regeling waarbij zij-instromers en studenten aan de pabo een vergoeding krijgen voor studiekosten en boeken. „Dat scheelt al enorm, maar toch denk ik dat het voor mensen nog steeds te duur is om leraar te worden”, vindt de juf in opleiding.

Het gaat niet alleen om het collegegeld, maar ook om het wegvallen van inkomen tijdens de omscholing. Daarom voelt ze zich bevoorrecht dat zij zich in de positie bevindt dat ze weer naar school kan. „Ik prijs me gelukkig, maar ik hoop dat er dingen veranderen zodat het ook voor anderen mogelijk is.”